

Αἷς

[Μια ετήσια γιορτή προς τιμήν του Πλούτωνα, στην οποία μπορούν να συμμετάσχουν μόνο γυναίκες μνημένες τουλάχιστον στα Μικρά Ελευσίνια]

23.09.2015

«Τα Ψαράκια στη Γυάλα»

Άννα: Σήμερα λοιπόν είναι μία ξεχωριστή ημέρα. Αυτή η γιορτή γίνεται κατόπιν υποδείξεως του Πλούτωνα. Αφορά γυναίκες μνημένες στα Ελευσίνια, και όπως συμβαίνει κάθε φορά που γιορτάζουμε μια οντότητα, είναι σαν να επιβεβαιώνουμε την ύπαρξή της. Είναι μία επιβεβαίωση...

Και το πρωί που έβγαινα από την πόρτα και σκεφτόμουν τη γιορτή, μου λέει: «Επιβεβαιώνεις ότι υπάρχω!»

Νιώθω ότι, πολύ σημαντικό γι' αυτούς που είναι στην άλλη πλευρά είναι αυτό: η ανάμνηση. Το να τους θυμόμαστε. Όσο κρατούμε το όνομά τους στα χείλη μας, είναι ζωντανοί. Και έτσι έχει μία έννοια το μνημόσυνο, ό,τι κάνουμε, τα ονόματα που διαβάζουμε πολλές φορές... είναι σαν να τους κρατάμε ζωντανούς. Βέβαια, είναι ζωντανοί, ειδικά στη γενεαλογική γραμμή που αφήνουν, όσοι αφήνουν αλλά... είναι αλλιώς.

Μια φίλη από το Ισραήλ που έχει πάθος με την αρχαία Ελλάδα, με ρώτησε: «Γιατί μια γιορτή για τον Άδη και γιατί μόνο για γυναίκες;». Της απάντησα: «Μα, γυναίκα ήταν η Περσεφόνη που έκλεψε ο Άδης» αλλά πρόσθεσα ότι δεν γνωρίζω τίποτε άλλο γιατί δεν μου έχουν πει και... θα δούμε. Και τώρα περιμένω κι εγώ μαζί σας, να καταλάβω τι σημαίνει όλο αυτό.

.....

Πίσω στο χρόνο, πολύ παλιά, ήμουν εδώ.

Με μια μορφή αιθέρια, που όμοιά της δεν γνωρίσατε ποτέ. Ποτέ δεν υπήρξατε εσείς, όπως υπήρξα εγώ. Σ' αυτή τη δόνηση που κρατούσα, ποτέ δεν σταθήκατε. Πέρασατε όμως από αυτή και περνάτε.

Θέλω να πω, ότι **ο Άδης είναι για τις ψυχές ένα πέρασμα**, δεν είναι τόπος κατοικίας, όπως πίστευαν πολλοί -και ακόμα τώρα το πιστεύουν. Ένα πέρασμα είμαι εγώ, γι' αυτό είπα ότι ποτέ δεν γνωρίσατε τη δόνηση τη δική μου, ποτέ δεν μείνατε σε αυτή. Ένα πέρασμα που δεν σβήνει ποτέ, δεν χάνεται ποτέ. **Είμαι Νους**. Όσο είναι νους ο Δίας, είμαι κι εγώ. Όσο είναι Νους η Ευρυδίκη, η Περσεφόνη, είμαι κι εγώ. Όσο είναι Νους η Δήμητρα, ο Κρύων (και Κρείτων), είμαι κι εγώ. **Όλοι μαζί είμαστε Νους σε Δράση. Νοήμονες ενέργειες, ενσαρκωμένες στη Γη, ως Νόμοι. Ως υπάρξεις ευρύτερες, που αγκαλιάζουν τα πάντα.**

Μου ζήτησε η Άννα, αυτή την ημέρα να σας δείξω ποιος πραγματικά είμαι – μόνο τότε θα είχε αξία γι' αυτήν τούτη η γιορτή. Πώς να δείξω όμως αυτό που είμαι και που κάνω, σ' αυτούς που θέλουν να φύγουν από μένα;

Ξεκινώ με γυναίκες. Με θηλυκά... με θήλαια. Με οντότητες ενσαρκωμένες σε θηλυκή μορφή. **Αυτή είναι η μόνη που μπορεί να με κατανοήσει. Η θηλυκή αρχή κατανοεί. Κατανοεί το πέρασμα. Ο Άδης χωράει τα πάντα.** Χωράω, όλους όσους έρχονται. Και αν τους πολλαπλασιάζατε επί χίλια, πάλι θα τους χωρούσα. Γιατί **ο Άδης, δεν είναι χώρος, είναι χρόνος ύπαρξης!** Σας μπέρδεψα αρκετά; Μπορούμε να συνεχίσουμε.

Βλέπετε τον Άδη, τον Άδη μου, σαν χώρο. Ένα Συνεχές, μια ενεργειακή οντότητα στο χώρο, που μπορεί να χωρέσει και χωρά διαρκώς όσους κατεβαίνουν από τη ζωή, όσους φεύγουν από τη ζωή. Ένα Συνεχές. **Ο Άδης είναι ένα Συνεχές. Ο χώρος, δεν μπορεί να είναι συνεχής. Δεν είναι στη φύση του να είναι συνεχής. Ο χώρος, μοιράζεται σε μορφές.** Η λειτουργία του είναι να διαχωρίζεται και να κατανέμεται σε μορφές, που λέγεται ότι τον κατοικούν.

Παρόλα αυτά, ο Άδης είμαι εγώ και είμαι κάτι πολύ πέρα από αυτά που αντιλαμβάνεστε σαν χώρο. Λίγα λεπτά πριν σας είπα ότι είμαι μία συνέχεια, ένα Συνεχές. **Ο χρόνος μπορεί να είναι συνεχής;** Ο τρόπος με τον οποίο μετράτε την ύπαρξή σας, είναι μία συνέχεια. **Μπορεί να μεταβάλλεται το μέτρο αλλά υπάρχει συνέχεια. Ναι, ο χρόνος είναι ένα Συνεχές.**

Όταν η ενέργεια εγκαθίσταται στην ύλη, αυτό το Συνεχές παύει να ισχύει ως τέτοιο και εμφανίζεται η μορφή. Ο χώρος και ο χρόνος συστρέφονται γύρω από ένα κέντρο -ένα κέντρο βαρύτητας, ένα κέντρο απόφασης/βούλησης- και εκεί αρχίζει η εξατομίκευση.

Μιλάω με όρους περισσότερο σημερινούς παρά της αρχαίας εποχής. Γιατί έτσι, με όρους σημερινούς, πιο εύκολα καταλαβαίνετε αυτό που στην αρχαιότητα δείχνονταν με συμβολισμούς και μύθους. Βέβαια, **οι μύθοι παραδόθηκαν από πολύ παλαιότερες εποχές, εποχές των οποίων χάθηκε η γνώση.** Χάθηκε η γνώση των νόμων, η επιστήμη, και έμειναν οι θρύλοι. Έμεινε η προφορική παράδοση, να θυμίζει μια γνώση που κάποτε ήταν κτήμα όλων... ή πολλών. Δεν ήταν λίγοι εκείνοι που κατείχαν τη γνώση σ' εκείνες τις παλιές εποχές. Το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού, γνώριζε. Από στόμα σε στόμα διαδίδονταν η αλήθεια. Μέσα μεταφοράς, φυσικά υπήρχαν. Μέσα επικοινωνίας, ναι -όχι όπως τα ξέρετε αλλά υπήρχαν. Η γνώση μεταδόθηκε. Πιστεύετε ότι η Γη είναι τόσο παλιά όσο λένε οι επιστήμονές σας; Αλήθεια σας λέω, θα δείτε μια μέρα να ανατρέπεται αυτό. **Θα ανατραπεί η χρονολόγηση που δίνουν σήμερα οι επιστήμονες. Θα έχουν άλλα δεδομένα, άλλα ευρήματα, που θα τα αποκτήσουν μέσα από την πιο σύγχρονη τεχνολογία που δημιουργούν.** Το ερώτημα δεν είναι αν λένε την αλήθεια ή όχι, αν έχετε μια ακριβή μέτρηση από αυτούς ή όχι. Το ερώτημα είναι, πώς μπορείτε εσείς, να εμβαθύνετε, να κάνετε μια πολύ βαθιά βουτιά σ' αυτή τη γνώση, την προαιώνια γνώση και να την ανακαλύψετε. Να ανακαλύψετε το κλειδί.

Ο Πλούτων έχει το κλειδί!

Γιατί Πλούτων; Είναι πλούτος αγαθών; Πλούτος σοφίας; Πλούτος των πάντων;

Μαζευτήκατε σήμερα εδώ αγαπημένες μου, για να με τιμήσετε. Φέρατε μαζί σας δώρα, γλυκά, φέρατε την καρδιά σας πάνω απ' όλα. Αυτή είναι που μετρά...

Πριν από λίγα ή περισσότερα χρόνια, βρισκόσασταν σε έναν βαθύ φόβο. Φοβόσασταν το σκοτάδι. Η καθεμιά σας είχε να παλέψει με κάτι πολύ σκοτεινό βαθιά μέσα σας. Με το πέρασμα του χρόνου και τη διδασκαλία που δεχτήκατε, μάθατε ότι το σκοτάδι δεν υπάρχει πραγματικά, ότι αυτό που υπάρχει είναι το φως. Δεν έχει θετικό πρόσημο το σκοτάδι. Δεν μπορεί να κυριαρχήσει το σκοτάδι, όσο λάμπει το φως. Μάθατε ότι το σκοτάδι είναι εκείνη η πλευρά του εαυτού σας που δεν γνωρίζετε. Και άλλα πολλά μάθατε και άλλα πολλά σας είπαν... και με πολύ δουλειά και κουράγιο και υπομονή, κάνατε βήματα αρκετά, ώστε να έχετε βγει στην επιφάνεια του βάλτου του σκότους. Το δοκιμάσατε και είδατε ότι πατώνετε. Δεν μπορείτε να πνιγείτε στο σκοτάδι, το κεφάλι σας θα είναι πάντοτε απ' έξω και θα βλέπει το φως. Όσο βρίσκεστε στην ύλη, έχοντας ντυθεί ένα φυσικό σώμα, αναπόφευκτα χάνετε μεγάλη εικόνα της αντίληψης που είχατε πριν. Η επίγνωση όμως ότι δεν υπάρχει σκοτάδι αλλά φως, σας βοηθά να κρατάτε το κεφάλι σας έξω από τον βάλτο του σκότους και να μη φοβόσαστε. Αν είναι κάτι που κερδίσατε, είναι ότι νικήσατε ένα φόβο.

Άλλο όμως ο φόβος του σκότους του κακού και άλλο ο φόβος του θανάτου. Είναι διαφορετικά αυτά τα δύο. Σ' ένα βαθμό ταυτίζονται, καθώς ο φόβος προέρχεται από το ένστικτο της αυτοσυντήρησης, δηλαδή της συντήρησης της ζωής. Ο φόβος είναι μια αντίδραση απέναντι στην καταστροφή που μπορεί να συμβεί, μια καταστροφή προσωρινή ή μόνιμη. Ο φόβος του θανάτου όμως, πάει πολύ πιο βαθιά.

Με το φόβο του κακού ξεμπερδεύετε πιο εύκολα. Σας πήρε χρόνο, πολύ χρόνο, αλλά μάθατε να το διαχειρίζεστε. Πολλές από εσάς αυτή την ώρα κοιτούν ψηλά, με κοιτούν στα μάτια καθώς μιλώ και αναρωτιούνται, τι ήρθα να κάνω σήμερα εδώ. Εσείς ξέρετε... Εγώ είμαι εδώ έτσι κι αλλιώς και μοιράζομαι την ύπαρξή μου μαζί σας. Αν εσείς έρχεστε για να πάρετε μόνο, για να δείτε, όπως πηγαίνουν οι επισκέπτες στο τσίρκο για να χαζέψουν μια παράσταση, είναι δικό σας θέμα και δεν θα πάρετε τίποτα περισσότερο από το απλό χάζι μιας παράστασης. Αν ήρθατε όμως για να εντρυφήσετε στην Πλουτώνια/Απολλώνια ενέργεια, τότε... τότε θα ενεργοποιήσω την πύλη που έχει δημιουργηθεί για εσάς εδώ, στο κέντρο του χώρου, για να περάσετε μέσα από αυτή και να πλησιάσετε περισσότερο ακόμα στα μυστήριά μου.

Λέω πολλά αλλά δεν είπα ένα ακόμα, βασικό: **η Περσεφόνη, ήθελε να έρθει σε μένα.** Ήθελε να υπάρξει στο σκοτάδι. Δεν κυνηγούσε τυχαία λουλούδια. Έπαιζε. Έπαιζε πολύ όμορφα με τις Ώρες και τις Θεές και τις Νύμφες. Έπαιζε. Μέσα στο παιχνίδι της ήμουν κι εγώ. Σας είπα στο Ταίναρο μια μεγάλη ιστορία για τη Δήμητρα και την Περσεφόνη. **Η Περσεφόνη ήθελε να γυρίσει στη Δήμητρα; Το θέλησε, ναι.**

Πάρτε μερικές βαθιές, χαλαρές αναπνοές. Δεν ήρθατε εδώ μόνο για να γιορτάσετε τον Πλούτωνα. Ήρθατε για να δείτε τι και ποιες είστε. Γιατί ήταν μια γυναίκα που έκλεψε ο Άδης; Γιατί δεν ερωτεύτηκε έναν όμορφο νέο για παράδειγμα, όπως συνέβαινε σε άλλες περιπτώσεις θεϊκών ερώτων; Παίρνετε μερικές βαθιές αναπνοές.

Στην πύλη που έχει δημιουργηθεί στο κέντρο του κύκλου σας, στέκομαι εγώ και βρίσκομαι εκεί από ώρα, πολύ πριν τοποθετήσει το μικρό αγαλματίδιο η Άννα, είμαι εκεί.

Κρατώ στα χέρια μου ένα δίχτυ και έναν πέλεκυ. Το δίχτυ το ρίχνω πάνω σας και σας αρπάζω, την καθεμιά ξεχωριστά και σας τραβώ κοντά μου. Με τον πέλεκυ σχίζω τον αέρα. Διαχωρίζω... Διαχωρίζω το κενό και σας τραβώ μαζί μου μέσα από τη ρωγμή που σχηματίστηκε στο χώρο και το χρόνο.

Καρδιοχτύπι.

Το ηλιακό σας κέντρο πεταρίζει. Το δεύτερο δονείται και η καρδιά χτυπά γρήγορα. Φόβος θανάτου. «Όχι, μη με πάρεις», ακούω να φωνάζει κάποια. «Αντέχω! Θα μείνω στη Γη και θα αντέξω! Μόνο μη με πάρεις!».

Ποια νομίζεις ότι είσαι εσύ, που θέλεις να μείνεις στη Γη μόνη, την ώρα που όλοι φεύγουν; Ποια νομίζεις ότι είσαι εσύ, που ζητάς να διαταράξεις την τάξη των πραγμάτων, την τάξη του Ουρανού και της Γης; **Σεβασμός πρέπει στο Θάνατο! Σέβομαι, σημαίνει ότι αναγνωρίζω την αξία! Όχι ότι φοβάμαι και προσπαθώ να αποφύγω. Όχι ότι τρέμω από το φόβο μου αλλά αναγνωρίζω την αξία.**

ΚΑΜΙΑ ΣΑΣ ΔΕΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ... ακόμα... πλήρως.
[Ύψωσε απότομα τη φωνή]

«Φαίνεται ότι τα πράγματα δεν κυλάνε όπως πρέπει ή όπως περίμενα ερχόμενη εδώ», σκέφτεται κάποια άλλη. «Περίμενα ότι θα... ότι θα μιλήσουμε για τη ζωή και ότι θα καταφέρουμε να νικήσουμε το θάνατο. Είναι λίγο ανάποδο να δεχόμαστε το θάνατο. Κάτι δεν πάει καλά. Αλλιώς έμαθα να σκέφτομαι με τους φίλους μου, που αγαπάνε τους αγγέλους. Τους λένε ότι μπορούν να μείνουν αιώνια στη Γη, ότι δεν υπάρχει θάνατος γραμμένος στα κύτταρα του ανθρώπου, ότι είναι η σκέψη μας που τον δημιουργεί. Γιατί τόση αντίφαση εδώ; Άλλες πληροφορίες έχουν οι Ολύμπιοι, άλλες οι άγγελοι; Εγώ με ποιον να πάω;»

Όσοι φοβούνται το θάνατο, δεν κερδίζουν τη ζωή. Δεν μπορείς να κερδίσεις περισσότερη ζωή φοβούμενη το θάνατο. Αναγνωρίζοντας όμως την αξία του, μπορείς να κατανοήσεις και να εμπεδώσεις από πού προέρχεται. **Όταν αναγνωρίσεις την αξία του όμως, θα πάψεις να θέλεις να τον καταργήσεις, γιατί θα έχεις κατανοήσει ότι είναι μια πράξη Ελέους.** Γιατί θα έχεις κατανοήσει, ότι η ψυχή σου αγαπά το θάνατο! Βρίσκει περιθώριο, βρίσκει χρόνο να σκεφτεί και να ταξινομήσει τις εμπειρίες της. Βρίσκει χρόνο ανάπαυσης. Η απόσυρση, την αναπαύει, όπως θα σας αναπαύανε οι διακοπές, οι καλοκαιρινές σας διακοπές. Είναι ανάπαυση για την ψυχή, που διαρκώς εμπλέκεται σε σενάρια και ρόλους. Είναι μεγάλη ανάπαυση...

Ας πάμε πίσω. Σας κρατώ στα δίχτυα μου και ταξινομώ τις σκέψεις σας, κοιτάζοντάς σας στα μάτια. Κοιτάξτε με κι εσείς κατάματα, αν τολμάτε! Μπορείτε να με νιώσετε; Μπορείτε να πείτε: «Α! Αυτός είναι!». Ήρθα να δω αυτό σήμερα.

«Ο Άδης τελείωσε, δεν υπάρχει πια», ακούω να φωνάζει κάποια μέσα της «Έχω νικήσει το θάνατο!».

Χαχα, φυσικά!! [περιπαικτικά]
Πάμε παρακάτω.

Έχω καλή ψαριά απόψε στα χέρια μου, πολύ καλή ψαριά. Όλων των ειδών τα ψάρια γίνονται δεκτά εδώ. Για να δούμε τι θα κάνω μαζί σας. Νιώθετε άνετα στο δίχτυ που βρίσκεστε; Δεν ξέρετε τι ακριβώς σημαίνει αυτό, έτσι δεν είναι; Σημαίνει ότι έχω δημιουργήσει για την καθεμιά σας έναν ιδιαίτερο χώρο στο πλέγμα. Το δίχτυ δημιουργεί έναν ιδιαίτερο ενεργειακό χώρο για την καθεμιά από εσάς, μια ιδιαίτερη διάσταση, στην οποία μπορούμε να επικοινωνήσουμε μαζί. Και τώρα, θα πάψει η Άννα να μιλά, όπως κάνει πάντα όταν έρχομαι, και θα δείτε μέσα σας. Κοιτάξτε στο δίχτυ που βρίσκεστε. Εγώ είμαι έξω από αυτό και το κρατώ. Μέσα σ' αυτό είστε εσείς μοναχά, ο εαυτός σας.

Ίσως σας ενοχλεί η στάση μου, καθισμένος όπως είμαι αναπαυτικά στο θρόνο μου, με τα πόδια πάνω στο τραπέζι. Παρακολουθώ τα ψαράκια στη γυάλα... είναι ένα παιχνίδι. Έντεκα ψαράκια. Λιθρίνια, τσιπούρες, συναγρίδες, χρυσόψαρα... ξεκινήστε λοιπόν!

Διακατέχετε από ανησυχία ακόμα. Σας ενοχλεί που δεν βάζω τα καλά μου, για να σταθώ μπροστά σας και με μια υπόκλιση να σας οδηγήσω στα ιδιαίτερα διαμερίσματά μου.

Λυπάμαι! Αυτή είναι η εργασία που θα κάνουμε σήμερα: **τα ψαράκια στη γυάλα.**

Δείτε λοιπόν στον ενεργειακό χώρο που βρίσκεστε. Μικρός είναι ο χώρος που σχηματίζει το δίχτυ μου, όσο μια γυάλα. Εντρυφήστε σ' αυτή την ενέργεια, κατ' αρχήν. Μετά θα κάνουμε και άλλα.

Τρία λεπτά. Έχετε τρία λεπτά.
[Παύση 3']

Ο χώρος σας είναι μικρός, πολύ μικρός και όμως μέσα σ' αυτόν γίνονται τόσα!
Η συνέχεια της συνείδησης είναι το κλειδί. Το δικό μου κλειδί.

Δεν υπάρχει άνοδος στον ουρανό χωρίς αυτό το κλειδί. Το Κλειδί του Πλούτωνα δεν σας κλειδώνει στον Άδη, σε ένα χώρο για νεκρούς αλλά είναι αυτό που σας δίνει τη δυνατότητα να κατανοήσετε την ένωσή σας με τον Ουρανό. **Ο Άδης, ο Πλούτων, ο Αΐδης, ο Αἷς, είναι αυτός που με μια ματιά σας κάνει να θυμόσαστε το μεγάλο ταξίδι που έχετε ξεκινήσει από την Εστία.** Είναι αυτός που με μια ματιά δημιουργεί το δίχτυ στο οποίο πλέκονται ο χρόνος και ο χώρος, το Συνεχές... το Συνεχές της ύπαρξης. Ο πατέρας Κρόνος/Χρόνος και η Μητέρα... χμ... είναι βασικά στοιχεία για τη συνέχεια της ύπαρξης. Σας διαφεύγει ακόμα η πραγματική μου μορφή και υπόσταση. Δεν θα μπορέσετε ποτέ να την κατανοήσετε αρκετά. Πάντοτε θα σας διαφεύγει, εκτός αν καταφέρετε να συλλάβετε την έννοια του Συνεχούς. Είναι αόρατος ο Άδης, **Αΐδης είναι, όσο εσείς δεν αντιλαμβάνεστε το Συνεχές.**

Σας τραβώ πολύ μακριά από αυτό που είχατε συνηθίσει να σκέφτεστε αλλά **ο**

θάνατος δεν είναι τίποτα περισσότερο από μία ενεργειακή μορφή, μία ενεργειακή ένδειξη, του γεγονότος ότι σας διαφεύγει η συνέχεια της ύπαρξης.

Θα πάρει πολύ καιρό στους επιστήμονές σας να συλλάβουν αυτή την αλήθεια. Μόνο συλλαμβάνοντας αυτήν την αλήθεια, θα μπορέσουν να ελευθερώσουν τον άνθρωπο από το θάνατο. Το Συνεχές της συνείδησης, της ύπαρξης, είναι αυτό που θα ελευθερώσει από το φαινόμενο που αποκαλείτε θάνατο. Το γεγονός ότι όλοι εκείνοι που χάνονται με το θάνατο, φαίνονται να έρχονται στον Άδη, οφείλεται ακριβώς στην αντίληψη ότι δεν υπάρχει συνέχεια. **Άδης είμαι γι' αυτούς που έχουν ξεχάσει. Δεν με βλέπουν, δεν με κατανοούν, δεν αντιλαμβάνονται τη συνέχεια της ύπαρξης.** Βλέπουν σε μένα μοναχά τη διάλυση της μορφής τους, τίποτε άλλο, μόνο τη διάλυση της μορφής -και όμως, υπάρχουν τόσα πολλά να δουν!

Ψυχές που ξεχνούν και δεν θυμούνται πια την Εστία και δεν θυμούνται ότι είναι οι ίδιες ένα Συνεχές.

«Μα, τι θα πει Συνεχές; Βοήθησέ μας να καταλάβουμε.», λέει κάποια.
Είσαστε εδώ, γιατί εσείς μπορείτε να καταλάβετε όχι με το νου αλλά με την καρδιά. Και γιατί **εσείς γυναίκες, είσαστε όπως κι εγώ, πύλες. Η καθεμιά σας είναι μία πύλη και αυτό έχουμε κοινό, ότι κι εγώ κι εσείς είμαστε ένα πέρασμα. Η έννοια της ύπαρξής μας είναι συνδεδεμένη με το πέρασμα μιας ψυχής σε μια άλλη διάσταση. Είδατε πόσα κοινά έχουμε; Πόσο βαθιά συνδεδεμένοι είμαστε;**

Εγώ είμαι το πέρασμα προς την άλλη πλευρά, εσείς το πέρασμα προς τη γήινη πλευρά. Η ψυχή που έρχεται στη Γη, περνά μέσα από εσάς και χάνει την αίσθηση της συνέχειας και βιώνει τον γήινο πόνο. Βιώνει τη γήινη εμπειρία, βεβαρυμένη από την απώλεια της επίγνωσης της συνέχειας. Και φτάνει στη δική μου πύλη μέσα από το χρόνο. Όσοι περνούν από εδώ, τι λέτε; Επιστρέφουν στην Πηγή; Είναι καταδικασμένοι να εισέλθουν από τη δική μου πύλη όλοι οι άνθρωποι στη γη, εκτός από εκείνους που έχουν θυμηθεί. Το πέρασμα εκείνων γίνεται πολύ γρήγορα, σε χρόνο μηδέν και βρίσκονται αμέσως στη νέα τους δόνηση, επειδή ακριβώς θυμούνται τη συνέχεια, έχουν επίγνωση της συνέχειας. Οι άλλοι χωλαίνουν. Τους παίρνει μήνες και χρόνια κάποιους, να θυμηθούν ποιοι είναι και τι ήρθαν να κάνουν εδώ. Δυσκολεύονται να θυμηθούν τη Συνέχεια, όσοι δεν την έχουν ήδη βρει στη Γη. Είναι μια φυσική διαδικασία και παίρνει χρόνο.

Ακούσατε διάφορους να σας μιλούν για τα πολλαπλά σενάρια που έρχεστε και παίζετε στη Γη, μέχρι τη στιγμή που θα επιστρέψετε και πάλι στην οικογένεια του φωτός, για να δείτε και πάλι τους αγαπημένους σας και να βρείτε τον πραγματικό σας εαυτό. Πιστεύετε ότι είναι για όλους το ίδιο εύκολο; Εδώ θα είχα πολλά να σας πω.

Δεν είναι χώρος τιμωρίας ο Άδης. Χώρος αυτοτιμωρίας, μπορεί, καθώς είναι πολλοί αυτοί που μπαίνουν με τόσες ενοχές φορτωμένοι και τόσους φόβους, που πρέπει να εξαντλήσουν το σενάριο, πρέπει να παίξουν το ρόλο μέχρι τέλους, για να καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι δεν μπορεί να τελειώνει εδώ. Είστε στα χέρια μου τώρα.

Ροή.

Είμαστε πύλες κι εγώ κι εσείς και σαν πύλες πρέπει να συνεργαστούμε. Από τη μια, η πνευματική οικογένεια έρχεται στη Γη για να παράξει εμπειρίες, να παράξει επιγνώσεις, να παράξει ιστορίες συνείδησης, υλοποίηση ψυχής. **Όταν μια οντότητα περνά μέσα από εσάς, έρχεται για να υλοποιήσει την ψυχή που είναι.** Όχι για να υλοποιήσει σχέδια και ιδέες και ενέργειες τυχούσες αλλά για να υλοποιήσει την ψυχή της. **Το φυσικό σώμα υλοποιεί την ψυχή.** Πολλές οι ενστάσεις που θα δεχτώ εδώ... και όμως, η ψυχή γίνεται το σώμα. Το επόμενο βήμα θα ήταν να αναρωτηθείτε: «Δηλαδή, η ψυχή ενός ανάπηρου τι σημαίνει; Είναι ανάπηρη; Έχει τόσες ελλείψεις;»

Ας αναρωτηθούμε τι είναι ψυχή. Τι είναι για σας η ψυχή; Είστε μόνο ψυχή ή είστε κάτι άλλο; Υπάρχει μία οντότητα που λέγεται ψυχή και η οποία κάνει πράγματα που είναι ξεχωριστά από αυτήν; Παίζει ρόλους που δεν έχουν σχέση με αυτήν; Γιατί να το κάνει; Ποιος ο λόγος, ποια η ανταμοιβή της; Γιατί να παίξει κάτι που δεν είναι; **Η ψυχή έρχεται για να παίξει αυτό που είναι. Να εκφράσει ένα ρόλο που έχει αναδυθεί μέσα της. Είναι αυτό που παίζει.**

Χρειάζεται να θυμηθείτε τον Κρύων της Μαγνητικής Υπηρεσίας και πράγματα που σας έχει πει κατά καιρούς, γιατί θα βοηθήσουν αυτά να κατανοήσετε καλύτερα το νόημα της ψυχής. Και όσα ειπώθηκαν εδώ, σε άλλους κύκλους, θα σας βοηθήσουν να κατανοήσετε το νόημα και το έργο της ψυχής.

Ενέργειες και εντυπώματα είναι η ψυχή. Όπως εσείς, που λέτε ότι είστε μια προσωπικότητα, έχετε στο νου σας μία συγκεκριμένη ταυτότητα για τον εαυτό σας, ανάλογα μία ταυτότητα έχει για τον εαυτό της η ψυχή. Πολύ ευρύτερη βέβαια, μία ταυτότητα που περιλαμβάνει πολλές πτυχές... αλλά μία ταυτότητα. Και βάσει αυτής της ταυτότητας που αναγνωρίζει για τον εαυτό της, έρχεται να παίξει τους ρόλους, να υλοποιήσει τις πτυχές που είναι. Και όταν υπάρχουν ανισορροπίες και εντυπώματα φόβου, εντυπώματα ενεργειακώς ελλιπή, αυτά εκφράζει.

«Δεν είναι λοιπόν τέλεια η ψυχή;» **Έχει ένα βαθμό τελειότητας η ψυχή. Έχει ένα μεγάλο βαθμό τελειότητας αλλά δεν είναι όλο αυτό που νομίζετε ότι είναι. Η ψυχή, είναι θεός εν τη γενέσει, είναι υλικό προς θέωση. Για να το θέσω καλύτερα, ενέργεια που τείνει στο να θυμηθεί τη θειότητά της, όλο και περισσότερο, καθώς εκδηλώνει αυτό που είναι. Δεν μπορεί να θυμηθεί κάτι, αν δεν έχει φτάσει να το υλοποιήσει. Υλοποιεί και θυμάται.**

Με έναν παρόμοιο τρόπο με εκείνον του καλλιτέχνη, που μπορεί να έχει μία εικόνα όταν ξεκινά να φτιάχνει ένα έργο αλλά στη συνέχεια το έργο διαμορφώνεται, παίρνει ζωή από μόνο του, αποκτά μια ιδιαίτερη ταυτότητα την ώρα που υλοποιείται. Ανάλογα, υλοποιείται το δυναμικό της ψυχής – το δυναμικό προς θέωση.

Ξέρει πολλά η ψυχή και δεν τα αγγίζει. Γιατί ξέρει ότι, για να τα αγγίξει, θα πρέπει να υλοποιήσει. Κι αυτό θέλει ενέργεια και χρόνο και κόπο.

Ψυχές βλέπω, ψυχές προς υλοποίηση. Ψυχές που έρχονται σε μένα, περνούν

από μένα, φεύγουν, ξαναγυρίζουν.... Αλλά αν υπάρχει κάτι που μπορεί να διευκολύνει το ταξίδι της ψυχής, είναι να βοηθηθεί στην ενθύμηση του γεγονότος ότι είναι ένα Συνεχές. Ότι δεν διασπάται.

Η ενθύμηση της ενότητας είναι αυτή που υποστηρίζει, ουσιαστικά, την ψυχή στο ταξίδι της. Αυτή είναι η μεγάλη σημασία της ενθύμησης της μεγάλης ενότητας των πάντων. Δεν είναι μία θεωρία, δεν είναι κανόνας ηθικής που πρέπει να τηρηθεί, είναι η ενθύμηση που σας διευκολύνει στο δρόμο σας. Ένα καθαρά τεχνικό θέμα, όπως λέμε συχνά.

Φανταστείτε, να έχετε πάει ένα ταξίδι σ' έναν όμορφο τόπο, για να δείτε έναν αγαπημένο σας άνθρωπο και έρχεται η ώρα να φύγετε. Κι εσείς, μη έχοντας μνήμη νομίζετε... όπως τα μικρά παιδιά που φεύγει η μαμά από κοντά τους, νομίζετε ότι χάνεστε οριστικά. Φεύγετε, παίρνετε το λεωφορείο ή το καράβι και κλαίτε απαρηγόρητοι γιατί, όπως τα μικρά παιδιά που πρέπει να αφήσουν τη μαμά να φύγει στη δουλειά, νομίζετε ότι δεν θα ξαναγυρίσετε ποτέ. Ότι αυτό ήταν, πάει, έχει χαθεί. Πόση διαφορά κάνει; Πόση διαφορά; Πόση διαφορά κάνει το να θυμόσαστε; Η μεγάλη διαφορά μάλιστα δεν αναφέρεται μόνο στη γήινη ζωή σας, δεν βελτιώνει τον τρόπο που ζείτε τη γήινη ζωή σας αλλά όλη τη ροή της συνειδήσής σας μέσα στο χώρο και το χρόνο.

Έτσι ο Άδης ήρθε σήμερα για να σας πει ότι δεν είναι παρά ένα Συνεχές. Ο ίδιος, είναι το Συνεχές.

«Ουάου!», σκέφτεται κάποια, «Ουάου! Αυτό σημαίνει ότι δεν είναι μόνο στον Κάτω Κόσμο, είναι παντού!»

Ο Δίας τι σας λέει; Ο Ποσειδών τι σας λέει; Η τρισυπόστατη, Μία θεότητα, τι σας λέει; Έτσι είναι!

Και τώρα θα σας αφήσω να αναπαυτείτε για λίγο, να κινηθείτε, να ξεμουδιάσετε... πάντα μέσα στο δίκτυ, πάντα μέσα στη γυάλα.
Έχω ακόμα αρκετά παιχνίδια να κάνω με το χρυσόψαρό μου.

[Ακολούθησε διάλειμμα και στη συνέχεια μοίρασμα εμπειριών.]

.....

Άννα: Ρώτησα τον Πλούτωνα, αν αυτό το υλικό είναι μόνο για εμάς ή μπορούμε να το δώσουμε και σε άλλους. Λέει: «Θα μαζευτεί υλικό για άλλες ζωές». Του λέω, τι εννοείς; Μου λέει: «Θα τα δώσεις όταν έρθει η ώρα, όχι τώρα.»

Συνέχεια επικοινωνίας:

Καλωσορίσατε και πάλι λοιπόν. Χρειάζεται να θυμόσαστε ότι είναι πολύ βασικό, να δώσετε έμφαση στο Τώρα, όπου και αν είναι αυτό. Τώρα, όπου και αν βρίσκεστε. Σημαντικό! Το τώρα, σας έχει εξηγηθεί με πολλούς τρόπους και από πολλές πλευρές, ισοδυναμεί με την αιωνιότητα, άρα, με τη συνέχεια της συνειδήσης, με το Συνεχές.

«Δηλαδή, Πλούτωνα, μας λες ότι ο Άδης είναι στο Τώρα;»

Χαχα, φυσικά! Τώρα είστε στον Άδη. Τώρα είστε στα Τάρταρα, Τώρα είστε στον Ουρανό! Η συνέχεια της ύπαρξης. Είναι στο τώρα, δεν είναι στους άλλους χρόνους, παρελθόντα ή μέλλοντα. **Είναι ενεστώτας. Αυτή τη στιγμή. Τώρα.**

Και αν θέλετε να τα 'χουμε καλά... -προσπαθώ να σας τρομάξω λίγο αλλά δεν τα καταφέρνω πια-, θα μείνετε στο αυγό σας, θα μείνετε στη γυάλα σας, στο δίκτυ σας, στο Τώρα. Αυτό είναι το Τώρα σας. Είστε στα χέρια του Πλούτωνα. Κάθεστε εκεί. Μόνο που εγώ είμαι απόκρυφος. Παραμένω κρυμμένος. Είμαι αυτός που δεν βλέπετε. Δεν με βλέπετε, γιατί δεν αντιλαμβάνεστε το Συνεχές, γιατί ο χώρος σας είναι κατακερματισμένος. Και καθώς κατακερματίζεται ο χώρος σε μορφές, τέμνεται και ο χρόνος...

Έτσι λοιπόν, βιώνετε τη διάσπαση, τον κατακερματισμό. Γι' αυτό δεν βλέπετε τον Άδη. Γιατί **ο Άδης είναι συνέχεια, ένα Συνεχές. Όπως ένα Συνεχές θα λέγατε ότι είναι και το ασυνείδητο. Ανεβαίνουν πράγματα για να τα διαχειριστείτε και όταν πια τα αντιληφθείτε, έχουν μορφοποιηθεί. Άρα, παύουν να είναι στο Συνεχές.**

Δεν είναι εύκολο να αντιληφθείτε αυτό που σας μεταφέρω αλλά, αφού μου ζητήθηκε σήμερα να σας δείξω ποιος είμαι πραγματικά, δεν μπορώ παρά να τα πω αυτά, δεν μπορώ παρά να σας μιλήσω έτσι. Αλλιώς, θα έπρεπε να καταφύγω σε ένα σωρό μύθους και μεταφορές, για να σας δώσω την ιδέα. Δεν σημαίνει ότι τα λόγια που σας λέω, μεταφέρουν την πλήρη εικόνα. Δεν γίνεται. Πώς να μεταφέρω σε εσάς την εικόνα της συνέχειας της ύπαρξης, χρησιμοποιώντας λέξεις, που είναι από μόνες τους κατακερματισμένος λόγος, κατακερματισμένη σκέψη;

Η σκέψη σας δεν είναι συνεχής. Το έχετε καταλάβει αυτό; Δεν το έχετε συνειδητοποιήσει αρκετά. Όταν λέω ότι δεν είναι συνεχής, δεν εννοώ καν ότι ο νους σας πηδάει από το ένα θέμα στο άλλο. Αυτό είναι μια πολύ επιφανειακή κατανόηση. Είναι αυτό που νιώθετε, το καταλαβαίνετε αλλά είναι πολύ επιφανειακό σε σχέση με αυτό στο οποίο αναφέρομαι.

Ο λόγος αποτελείται από λέξεις, που μεταφέρουν νοήματα. Αλλά από τη στιγμή που ένας συνεχής ήχος: AAAUUUUUUUUUU κατακερματιστεί σε πολλές άλλες συλλαβές, φωνήεντα και ούτω καθεξής, χάνεται η έννοια της συνέχειας. **Έτσι, από τη στιγμή που υπάρχει λόγος, χάνεται η συνέχεια.** Καταλαβαίνετε πόσο βαθιά πάει αυτό το θέμα; Δεν σημαίνει ότι είναι λάθος να χρησιμοποιείτε το λόγο. Κάθε άλλο! Γιατί **είναι ο λόγος ο ίδιος, που αν και κατακερματισμένος, μπορεί να σας οδηγήσει στη διαλεκτική, μέσα από την οποία επιτυγχάνεται η ανασύνθεση της μίας αλήθειας.** Αλλά, καταλαβαίνετε όμως τι εννοώ, όταν μιλάω για κατακερματισμό.

Σκέφτεστε όπως μιλάτε και μιλάτε όπως σκέφτεστε – στην καλύτερη περίπτωση. **Η σκέψη σας λοιπόν γίνεται βάση της γλώσσας σας. Η γλώσσα σας υποδηλώνει τον τρόπο σκέψης, δηλαδή η γλώσσα είναι ανάλογη με τη νοημοσύνη.** Είναι ένδειξη της νοητικής λειτουργίας ενός λαού που μιλά μια γλώσσα. Η γλώσσα λοιπόν, διαμορφώνεται και διαμορφώνει το νου. Και η σκέψη σας είναι με έννοιες και λέξεις της γλώσσας σας. Θα μπορούσε να είναι με έννοιες και λέξεις μιας άλλης γλώσσας. Σύμφωνα! **Άρα, εκ των**

πραγμάτων, η σκέψη σας είναι κατακερματισμένη.

Και το επόμενο ερώτημα θα ήταν: «Χμ, πώς θα μπορούσα λοιπόν να σκέφτομαι σαν ένα Συνεχές; Η σκέψη μου να αντιστοιχεί σ' αυτό το Συνεχές για το οποίο μας μιλάει ο Πλούτων απόψε;»

Δεν γίνεται. Λυπάμαι αλλά δεν γίνεται. Θα το κάνετε, όταν έρθετε εδώ. Και θα το κάνετε, χμ, γιατί θα μπορείτε να είστε στο Τώρα, συνεπώς δεν θα υπάρχει πριν και μετά για να ανοίξει η σκέψη και στο κέντρο, το Εδώ δηλαδή. Εδώ και Τώρα. **Το Συνεχές δεν αντιστοιχεί σε μια μεγάλη, διαρκή πορεία. Αυτή είναι η εικόνα που έχετε εσείς στο φυσικό πεδίο, τώρα. Βλέπετε μια μεγάλη διαδρομή και έναν άνθρωπο να την περπατάει και λέτε: «Αυτό είναι το Συνεχές».** Αυτή είναι η αντίληψη που έχετε τώρα. Το Συνεχές υπάρχει στο Εδώ και Τώρα. Σύμφωνοι; Και έτσι τώρα αντιλαμβάνεστε την έννοια του Συνεχούς και νομίζω ότι τώρα δένουν αυτά που σας είπα με προηγούμενες γνώσεις σας, με πληροφορίες που σας δόθηκαν παλαιότερα.

«Το Συνεχές αυτό είναι ο χώρος και ο χρόνος; Το Χωροχρονικό Συνεχές που λέμε;» Είναι κάτι άλλο. Αναφέρθηκα στο χώρο και είπα ότι δεν υπάρχει συνέχεια στο χώρο, αφού κατακερματίζεται σε μορφές και στο χρόνο. Αλλά η πλήρης εικόνα αυτού του Συνεχούς στο οποίο αναφέρομαι, είναι μεγάλη. Και οι όψεις της, αν μπορούμε να πούμε ότι ένα Συνεχές έχει όψεις -δεν θα ήταν Συνεχές αν είχε όψεις-, είναι όμως ιδιότητες της Θεότητας. **Οι «Όψεις», σε εισαγωγικά, του Συνεχούς, είναι όσες και οι όψεις της Θεότητας, οι πτυχές του Θείου. Αλλά επανέρχομαι λέγοντας ότι, σε αυτή την περίπτωση, θα έπαυε λογικά να είναι Συνεχές.**

Υπάρχει το Συνεχές αλλά **από τη στιγμή που υπάρχει ενσάρκωση, αυτό το Συνεχές διασπάται σε θεότητες... Νόμους/Αρχές/Θεότητες** -με κάθετο ανάμεσα. Έτσι, στο φυσικό πεδίο βλέπετε όψεις της θεότητας και είναι το υψηλότερο επίπεδο επίγνωσης που μπορείτε να φτάσετε αλλά, **όταν έρθετε στη δική μας πλευρά, αντιλαμβάνεστε το Συνεχές και το αντιλαμβάνεστε, γιατί δεν υπάρχει η βιαιότητα του διαχωρισμού της φυσικής μορφής.** Είναι βίαιες οι συνθήκες στη μορφή. **Αυτό που εσείς βλέπετε σαν μία καθορισμένη μορφή, που σας κάνει να νιώθετε ασφάλεια -νιώθετε ασφάλεια μέσα στις μορφές, νιώθετε ότι υπάρχει κάτι σταθερό-, αυτό για το Πνεύμα είναι τεράστια βία.** Σταματάει η ροή, διακόπτεται. Υποβιβάζεται η τάση. Είναι μια ολόκληρη κοσμογονία που παρακολουθούμε να συμβαίνει μπροστά στα μάτια μας σε κάθε ενσάρκωση και λέμε ότι είναι βία. **Πόσο βίαιη θα ήταν η γωνία ενός ορθογώνιου, απέναντι στην καμπύλη ενός κύκλου; Μόνο έτσι μπορώ να περιγράψω τη διαφορά του βίαιου και μη βίαιου.**

Και τώρα, βρίσκεστε στο Τώρα σας, μέσα στη γυάλα/πλέγμα. «Και ο Δίας τι κάνει εδώ;» Ρωτάει η Άννα από κάτω.

Ναι. Η απάντηση είναι «Ναι».

Σας θυμίζει τίποτα αυτή η απάντηση; Μήπως σας θυμίζει τη διδασκαλία του Κρύων της Μαγνητικής Υπηρεσίας, όταν προσπαθούσε να σας δείξει ότι, δεν μπορείς να έχεις απαντήσεις σε πράγματα που συμβαίνουν σε ένα χώρο

πολυδιαστασιακό, πολύ πέρα από τα γήινα και τον γραμμικό τρόπο αντίληψης; Ο Δίας γνωρίζει. Είναι μία άλλη πτυχή της θεότητας; Σαφώς και είναι!

Είναι ο κυρίαρχος, είναι η κυρίαρχη μορφή; Θα το πω έτσι: μη βάζετε όλα τ' αυγά σας σε ένα καλάθι. **Κρατήστε ανοιχτό νου και μεγάλη καρδιά και αγαπήστε το σύμπαν.** Ο Δίας ήτανε πάντα ένα μικρό παιδί στα χέρια υπερήλικων θεών. Ένα μικρό, ατάσθαλο παιδί, που κατάφερε να κλονίσει τον Χρόνο/Κρόνο και να τον κατακερματίσει, φέρνοντας στην επιφάνεια Τιτάνες, όψεις της θεότητας που γεννήθηκαν, ουσιαστικά, από τον Κρόνο/Χρόνο. Είναι αυτό για το οποίο σας μίλησα νωρίτερα: για τις όψεις της θεότητας, που όμως είναι εμφανείς σε εσάς, όταν μπαίνετε σε εκδήλωση. Όταν γυρίσετε πίσω δεν θα είναι εμφανείς αυτές οι μορφές; Αυτό χρειάζεται μία άλλη διάλεξη, πολύ μεγαλύτερη από αυτή που κάνουμε τώρα σε διάρκεια. Και χρειάζεται πολύ μεγαλύτερη εμβάθυνση για να γίνει κατανοητό τι ακριβώς σημαίνει αυτό. Γι' αυτό το λόγο, θα περιμένουμε μέχρι την επόμενη ανάλογη συνάντησή μας, για να ερμηνεύσω άλλες, πολλές περισσότερες ενέργειες και με τρόπους που τότε θα κατανοείτε καλύτερα.

Πάψτε να βλέπετε τις θεότητες σαν απλά εννοιολογικά εργαλεία.

Πάψτε να τις βλέπετε σαν όψεις ενός κατακερματισμένου εαυτού.

Δεν μπορείτε να αντιστοιχίσετε τα πάντα στα πάντα. Δεν έχετε τις γνώσεις και τις πληροφορίες που είναι απαραίτητες για να το κάνετε αυτό. **Το Θείο είναι Ένα. Προσδιορίζεται σε διάφορες πτυχές, ανάλογα με το μάτι που κοιτά.** Για παράδειγμα: η γνωστή ιστορία του ελέφαντα και εκείνων που προσπαθούν να τον περιγράψουν. Ανάλογα με το πόσο κοντά είναι, θα είναι και η οπτική τους. Κατ' αναλογία, όσο αλλάζει το πεδίο από το οποίο αντιμετωπίζετε, από το οποίο οράτε το Θείο, αλλάζει και η αντίληψή σας και η περιγραφή σας γι' αυτό και ο τρόπος που γίνεται προσδιορισμός σε εσάς από τις αισθήσεις και τις σκέψεις σας. **Το Θείο παραμένει το ίδιο και είναι Ένα. Είναι ενιαίο. Αλλά είναι διαφορετικά προσδιορισίμο, στους κατοίκους των διαφόρων πεδίων.**

Και πάλι ένα άλλο παράδειγμα, είναι ότι, ένα διαμάντι στο δρόμο αλλιώς θα το δείτε από το ισόγειο, αλλιώς από τον πρώτο όροφο και ίσως καθόλου από τον δέκατο.

Μπορούμε να πούμε πάρα πολλά... πάρα πολλά ακόμα. Ήρθατε όμως σήμερα για να γιορτάσετε εμένα, τον Άδη. Τη Συνέχεια. **Η Συνέχεια, έχει επίσης την έννοια της Συνοχής...**

Ζητώ στο Τώρα και στο Εδώ, σ' αυτή τη φουσαλίδα που έχει δημιουργηθεί και στην οποία παίζει το ψαράκι μου, ζητώ εδώ να δημιουργήσετε την εικόνα σας. Μέσα σ' αυτή τη φουσαλίδα, μέσα στη γυάλα, δημιουργήστε την εικόνα σας, όχι σαν ψάρι. Δημιουργήστε τη φυσική σας εικόνα αν θέλετε. Και πάλι, μπορείτε να φανταστείτε ότι υπάρχουνε στ' αλήθεια σε μία φυσική μορφή διαφορετική, διαφορετικού μεγέθους από αυτή που έχετε στο φυσικό πεδίο. Είναι σημαντικό, με κάποιο τρόπο να προσδιορίσετε την παρουσία σας εδώ.

Έχω ένα κουίζ για σας... **Είναι αρκετές οι φουσαλίδες που έχω, οι γυάλες, με αυτή την κουκίδα, την όποια μορφή αυτοπροσδιορίζεται μέσα. Και**

σαν εσάς, είναι πάρα πολλοί ακόμα. Τι σας θυμίζει αυτή η εικόνα;

Αν βρισκόσασταν όπως εγώ, να κοιτάτε όλες αυτές τις γυάλες μαζί, κοντά – κοντά... τι σας θυμίζει;

Φως. Πολύ φως ξεχύνεται. Είναι πολύ σημαντικός αυτός ο προσδιορισμός μέσα στη φουσαλίδα. **«Εγώ Είμαι Εδώ Τώρα»**. Υπάρχει πολύ συγκίνηση και αγάπη και χαρά, καθώς αποφασίζετε να προσδιορίσετε τον εαυτό σας εδώ. Τη νιώθετε την αγάπη; Τη λατρεία; Την ευλογία;

Μήπως... μήπως καταλαβαίνετε τελικά τι ήταν το σπυρί... που έφαγε η Περσεφόνη;

Ναι, έχουμε πολλά να πούμε ακόμα! Πάρα πολλά!

Σήμερα θα μείνουμε εδώ. Στην αλήθεια που μόλις γνωρίσατε. Και εύχομαι, να έρθει η ώρα, για την καθεμιά από εσάς ξεχωριστά, που θα δείτε αυτό το σπυρί από ρόδι να γίνεται πράξη, να υλοποιείται.

Χρειάζεται πολύς χρόνος γήινος για να αναλυθεί περαιτέρω αυτή η έννοια και ο συμβολισμός και χρειάζεται χρόνος για εσάς και δουλειά για να μπορέσετε να το κατανοήσετε. Έτσι, την επόμενη φορά, στην επόμενη ανάλογη γιορτή, θα επεκταθούμε περισσότερο.

Σας εξήγησα, ξεκινώντας, ότι **αυτό το Συνεχές είμαι εγώ. Και αυτό το σπυρί από ρόδι, είναι το μοίρασμα της δικής μου ουσίας, της Συνέχειας, της αντίληψης της Συνέχειας**. Και αυτό το ρόδι βρίσκεται στη δική μου καρδιά. Εδώ αγκαλιάζω όλες εσάς, τις μητέρες της ζωής!

Είτε έχετε παιδιά, είτε όχι, είναι σημαντικό να θυμόσαστε ότι, **η θηλυκή αρχή που εκπροσωπείτε, είναι για μένα η βάση της Συνέχειας**. Δεν υπάρχει Άδης, Πλούτωνα, **δεν υπάρχει η πύλη του Πλούτωνα, χωρίς την πύλη της Μητέρας. Το πέρασμα προς τη μία κατεύθυνση λέγεται Μητέρα. Το πέρασμα προς την άλλη, Άδης**. Καταλαβαίνετε;

Και είναι εκείνη η Περσεφόνη, που περνά διαρκώς μέσα – έξω. Εσείς είστε ο Άδης και εγώ είμαι η Μητέρα και τ' ανάπαλιν.

Και έτσι είναι!

[Ακολούθησε συζήτηση και μοίρασμα εμπειριών]



Αυτή η εργασία χορηγείται με άδεια
[Creative Commons Αναφορά Δημιουργού - Παρόμοια Διανομή 4.0 Διεθνές](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/)

Αἷς

[Μια ετήσια γιορτή προς τιμήν του Πλούτωνα, στην οποία μπορούν να συμμετάσχουν μόνο γυναίκες μυημένες τουλάχιστον στα Μικρά Ελευσίνια]

21.09.2016

«Οι Κρύσταλλοι - Σπόροι»

[Ανάγνωση Ορφικού ύμνου του Πλούτωνα]

Είμαστε εδώ, είμαστε 3, 10, 20, 30... είμαστε εδώ.

Ανοίξτε τις Πύλες του Άδη, να κατέβει ο Πλούτων. Γενναίοψυχος, ομβριμόθυμος. Καλύτερος πάντων, αγαθός επόπτης έργων και διανοίας. Πιο αγαθός δεν γίνεται!

Σας καλωσορίζω στον ίσκιο μου, αγαπητές. Πέφτουν αστέρια στον ουρανό. Κοιτάξτε ψηλά με τα μάτια της καρδιάς σας. Δείτε τα πεφταστέρια! Δείτε τα να λαμπραίνουν το νυχτερινό ουρανό. Σαν βολίδες να κινούνται ανάμεσα στους απλανείς αστέρες και να φτάνουν στη Γη. Ένα τέτοιο πεφταστέρι κι εγώ, βρέθηκα κοντά σας απόψε. Γιατί μη νομίζετε ότι τόπος μου είναι μοναχά η Γη. Ζω και στον αιθέρα!

Σας καλωσορίζω και σας ευχαριστώ με την καρδιά μου, που με τιμάτε απόψε. Μικρή γιορτή, τόση δα -αλλά μεγάλη! Είναι τιμή μου να σας έχω κοντά μου.... εκούσια! Αυτό είναι το πρόβλημα των ανθρώπων: φοβούνται. Πώς θα νιώθατε αν σας φοβούνταν οι άνθρωποι και έτρεχαν μακριά από εσάς και θέλατε να τους δείξετε την αγάπη σας αλλά δεν μπορούσατε, γιατί αυτοί λακίζανε τρομαγμένοι; «Θεριό ανήμερο» σου λέει, «ο Άδης, ο Πλούτωνας, «έτοιμος να μας πάρει την ψυχή!» Αυτά όλα όμως τα είπαμε και τα ξαναείπαμε...

Ἡ Άννα άκουσε προσεκτικά δύο -τρεις φορές την περσινή συνάντηση, για να θυμηθεί λέει και να ξέρει τι να πει... Ωραία! Αφού γελάσαμε, μπορούμε να προχωρήσουμε. *[πειρακτικά]*

Σας καλωσορίζω και σας κρατώ στην αγκαλιά μου. Πάρτε με το χέρι σας μια τούφα μαλλιά και φέρτε τα στο στόμα σας. Οραματιστείτε ότι έχει γεμίσει το στόμα σας τρίχες από τα μαλλιά σας. Ποια είναι η αίσθηση που έχετε όταν μασάτε τρίχες; Συνεχίστε! Μην τις καταπιείτε, μόνο μασήστε τις, αφήστε τις στο στόμα σας.

Ένας αγαθοποιός δαίμων. Τίποτε άλλο. Αυτό είμαι για σας. **Ένας καλοκάγαθος, αγαθοποιός θεός.** Στέκομαι στο κέντρο του κύκλου σας και σας κοιτώ με ευλάβεια στα μάτια, περιμένοντας από εσάς μια στάλα αγάπης. Δεν φέρατε λουλούδια στη γιορτή μου... Ίσως μια άλλη φορά. Εγώ δεν αξίζω τόσο όσο ο Δίας... *[γέλια και σχόλια]*... αλλά σας αγαπώ. Θυμηθείτε τα αυτά,

όταν έρθετε να με συναντήσετε.
[περισσότερα γέλια και σχόλια]

Σας αγαπώ! *[χαμογελώντας]* Ξέρω ότι έχετε το αγαθό στην καρδιά σας, αλλιώς δεν θα ήσασταν εδώ, ούτε εγώ θα ήμουν εδώ. Τίποτα απ' όλα αυτά δεν θα είχε γίνει. Θέλω να ξέρετε, ότι απολαμβάνετε της αγάπης μου. Ελάτε στην αγκαλιά μου. Η μορφή μου στο άγαλμα κρατά τον Κέρβερο. Εγώ είμαι εδώ μπροστά σας χωρίς τον Κέρβερο και σας καλώ στην αγκαλιά μου, φιλικά, με μεγάλη αγάπη.

Και αν νιώσετε συγκίνηση, επιτρέψτε της να εκφραστεί. Αυτή η αγάπη είναι που νιώθετε όταν έρχεστε στα δικά μου διαμερίσματα, όταν περνάτε στον Άδη και δεν κουβαλάτε μαζί σας φόβους και μίσος αλλά φως.

Αν τώρα μπορείτε να νιώσετε λίγη αγάπη, θυμηθείτε το, κρατήστε το βαθιά χαραγμένο στο νου σας και την καρδιά σας, γιατί έτσι θα νιώσετε όταν περάσετε την πύλη στη δική μου πλευρά, τόσο οικεία και γλυκά.

«Συμπαθητικά», θα πείτε. Περισσότερο από αυτό. Είναι η μάνα Γη που αγκαλιάζει και πάλι τα παιδιά της. Είναι μία μάνα. Θα πάμε βαθιά σήμερα αλλά θέλω πρώτα να σας ξεκόψω από τις σκέψεις της καθημερινότητας και γι' αυτό παίρνω χρόνο. Μείνετε στην αγκαλιά μου σαν μικρά παιδιά που κάθονται στην αγκαλιά του αγαπημένου τους πατέρα και ακουμπήστε το κεφάλι σας στο στήθος μου και αφουγκραστείτε τον χτύπο της καρδιάς μου. Αυτός είμαι εγώ. Πέρα από οτιδήποτε έχετε διαβάσει ή ακούσει, πέρα από οποιαδήποτε τρομακτική μορφή έχετε δει να με αναπαριστά, αυτός είμαι εγώ.

Και μια που σήμερα είναι η γιορτή μου, σας καλώ να κατεβείτε στο βασίλειό μου για μια μικρή επίσκεψη – για ένα ποτό, βρε αδερφέ. Μείνετε στην αγκαλιά μου, βάλτε το κεφάλι σας στο στήθος μου, έτσι ώστε να μη βλέπετε τριγύρω και αφήστε με να σας οδηγήσω στο βασίλειό μου.

Περνάμε την Πύλη του Άδη τρεις, πέντε, δέκα φορές. Πολλές φορές την περνώ και μπαίνω με την καθεμιά από εσάς ξεχωριστά, ξανά και ξανά, γιατί θέλω να κρατήσετε την αίσθηση του περάσματος. Πάρτε λίγο χρόνο, δώστε λίγο χρόνο στον εαυτό σας, μένοντας με το πρόσωπο στραμμένο στο στήθος μου, μη ζητώντας να δείτε τίποτα από τη διαδρομή, νιώθοντας ασφαλείς στην αγκαλιά μου και απλώς νιώστε την ενέργεια που αλλάζει. Ξανά και ξανά, περνάμε την Πύλη μαζί. Πάρτε δυο λεπτά για να νιώσετε καλύτερα αυτό που συμβαίνει.
[Παύση 2']

Μη γυρίσετε καθόλου το κεφάλι για να δείτε έξω από μένα. Μείνετε εκεί, κουρνιαστεί. Δεν σας πρέπει να ουρλιάζετε και να κλαίτε, όπως έκανε η Περσεφόνη. Σας τιμώ! Προσεύχομαι για εσάς. Αμφιβάλετε; Όχι, το πιστεύετε.

«Αλλά ένας θεός, σε ποιον να προσεύχεται τάχα;» αναρωτιέται η Άννα. Μάθετε, ότι προσεύχομαι για σας. Προσεύχομαι να μείνετε ικανές, να με αναζητάτε διαρκώς. Να με κοιτάτε στα μάτια, όποτε το απαιτεί η στιγμή και να αποφασίσετε τη μετάβαση, όταν έρθει η ώρα. Σας κρατώ στην αγκαλιά μου, μία – μία ξεχωριστά.

Και τώρα πηγαίνουμε ακόμα πιο βαθιά, έχοντας περάσει το κατώφλι. Εσείς δεν γυρίζετε να κοιτάξετε τριγύρω, μένετε κουρνιασμένες στην αγκαλιά μου. Πηγαίνουμε ακόμα πιο βαθιά μέσα στον Άδη. Ακόμα και αν κατά διαστήματα ένα ψυχρό αεράκι νιώσετε να σας χαϊδεύει, ξέρετε ότι είναι εντάξει – είστε μαζί μου.

Κρατώντας σας στην αγκαλιά μου, μπαίνουμε στη μεγάλη αίθουσα που συναντά κάθε ψυχή ερχόμενη εδώ. Μία μεγάλη, αστραφτερή αίθουσα. Αστραποβολά. Και επειδή αστράφτει έτσι, οι σκιές γίνονται ακόμα πιο έντονες. **Είναι η αίθουσα των φόβων.** Κρατήστε το κεφάλι σας χωμένο στο στήθος μου. Μη κοιτάξετε τριγύρω! **Θυμόσαστε τι σας είχα πει; Εγώ είμαι η συνέχεια της συνειδήσης. Εγώ είμαι το συνεχές. Γι' αυτό σας ζητώ να μείνετε τώρα στραμμένες σε μένα, στην καρδιά μου. Μην κοιτάξετε γύρω! Οι εικόνες είναι ψευδείς.** Ο χώρος, όπως τον βιώνετε στη γη, είναι κατακερματισμένος, δεν είναι συνεχής. Οι μορφές είναι κατακερματισμένες, είναι χωριστές η μία από την άλλη. Και στον Άδη ακόμα, σ' αυτά τα πρώτα στάδια, υπερισχύει η μορφή. Υπερισχύει το παιχνίδι του φωτός και του σκότους, υπερισχύουν οι σκιές. Αλλά εσείς γνωρίζετε και με εμπιστεύεστε, έτσι δεν είναι; Μείνετε στραμμένες σε μένα. Αγκαλιάστε με. Δεν σας κάνει κόπο!

Προχωράμε. Φύγαμε από την αίθουσα των φόβων. Κινούμαστε σε ένα μακρύ διάδρομο, σκοτεινό. Γλιστράμε. Δεν περπατώ στον Άδη, γλιστρώ. Ρέω. Όπως ρέουν οι σκιές. Ένα μακρύ κανάλι, ένας μακρύς διάδρομος. Κινούμαστε γρήγορα μέσα σ' αυτόν. Είναι πολύ μακρύς.

Κινούμαστε στον μακρύ διάδρομο με όλο και μεγαλύτερη ταχύτητα. Φτάνουμε να κινούμαστε με την ταχύτητα του φωτός. Δεν βλέπετε τίποτα, γιατί είστε στραμμένες στο στήθος μου. Νιώθετε την κίνηση, νιώθετε την ταχύτητα. Ρέουμε με ταχύτητα. Εστιάζετε σε μένα. Κινούμαστε διαρκώς. Μακρύς ο δρόμος. Πού μπορεί να σε βγάλει αυτός ο τεράστιος, μακρύς διάδρομος; Να κινείσαι με την ταχύτητα του φωτός και να μην φτάνεις ακόμα πουθενά; Εμπιστοσύνη. Δείξε εμπιστοσύνη.

Στο άλλο άκρο του καθρέφτη, υπάρχει μία τρύπα. Δεν φτάσαμε ακόμα εκεί. Ελαττώνουμε την ταχύτητά μας, γιατί πρέπει τώρα να περάσουμε από την **αίθουσα των κρυστάλλων.** Τεράστια απόσταση υπάρχει ανάμεσα στην είσοδο και την έξοδο αυτής της αίθουσας. Παντού κρύσταλλοι. Κρυσταλλικές μορφές. Κρύσταλλοι με πολλές όψεις. Κάτι σας θυμίζει αυτή η περιγραφή, έτσι δεν είναι; Σε κάποιες από εσάς κάτι θυμίζει. Και όμως, δεν είναι ακριβώς αυτό. Κάποιες ίσως σκεφτούν το σπήλαιο των κρυστάλλων, εκεί που φυλάσσονται οι μνήμες της ενσάρκωσής σας. Και όμως, δεν είναι ακριβώς αυτό. Εκείνος ο χώρος προβλέφθηκε σε μία αποκάλυψη του Κρύων της Μαγνητικής Υπηρεσίας, ως ένας χώρος που γράφονται οι μνήμες όλων των ενσαρκώσεών σας και όλα σας τα σχέδια. Απέχει πολύ από το να είναι αλήθεια, με τον τρόπο ακριβώς που περιγράφηκε. Αληθεύει σε ένα βαθμό αλλά δεν είναι αυτό που έχετε στο νου σας ακριβώς. Ας προχωρήσουμε.

Η αίθουσα των κρυστάλλων κατανέμεται σε χώρους στους οποίους, η καθεμιά σας και ο καθένας μπορεί να βρει έναν ιδιαίτερο τόπο, ένα ιδιαίτερο σημείο, στο οποίο συνηχεί. Μπορεί να βρείτε ένα ιδιαίτερο σημείο μέσα στην αίθουσα, σε κάποιον από τους πολλαπλούς χώρους της, ένα σημείο

στο οποίο αντιλαμβάνεστε ότι συνηχείτε με τους κρυστάλλους που υπάρχουν γύρω σας. **Κάθε κρύσταλλος είναι απομονωμένος από τον άλλον, δεν αγγίζουν ο ένας τον άλλον. Είναι όρθιοι κι εσείς κινείστε ανάμεσά τους.**

Συνήχηση.

Είναι το πρώτο σημείο που σας άφησα να φύγετε από την αγκαλιά μου. Θέλω να δείτε και να νιώσετε την επαφή σας με τους κρυστάλλους σας. Η κρυσταλλική ουσία παραπέμπει σε άλλες διαστάσεις, σε άλλα σύμπαντα. **Τα δεδομένα που έχετε όσοι/όσες κατοικείτε στη Γη, είναι λειψά. Λείπουν σημαντικοί κρίκοι. Κάθε κρύσταλλος από αυτούς, οδηγεί σε μία διάσταση. Σε μία διάσταση του Εγώ. Σε μία διάσταση του Εγώ Είμαι. Συνηχείτε με τους κρυστάλλους, που αντιστοιχούν στις διαστάσεις του «Εγώ Είμαι» που σας ανήκουν.** Κρύσταλλοι ψηλοί, μεγάλοι, άλλοι πιο μικροί, κάποιοι λίγο σφαιρικοί συνήθως, μακρόστενοι, φαλλικοί όπως θα λέγατε. Βρήκατε τον κρύσταλλό σας; Στέκεστε δίπλα ή μπροστά σε έναν κρύσταλλο που νιώθετε ότι συνηχείτε μαζί του; **Αυτοί οι κρύσταλλοι παράγουν έναν ήχο – το ίδιο κι εσείς.** Σταθείτε στον κρύσταλλο, έναν κατ' αρχάς, και νιώστε τη δόνησή του και δώστε στον εαυτό σας την ευκαιρία να νιώσει τη δική του δόνηση. **Νιώστε τη συνήχησή σας.**

Οι κρύσταλλοι που σας περιγράφω, είναι καθαροί. Είναι για σας το δυναμικό; Ούτε αυτό. Έχουν την ικανότητα, τη δυνατότητα, να σας συνδέσουν με άλλα σύμπαντα. **Όταν βρείτε τον κρύσταλλο με τον οποίο συνηχείτε και νιώσετε το συντονισμό σας, ανοίγει μια πύλη στην οποία περνάτε σε μία άλλη διάσταση, θα λέγατε, μια άλλη πραγματικότητα. Εκεί, σ' εκείνη την πραγματικότητα, καθορίζετε το σχέδιο της ψυχής σας. Εκεί διαμορφώνετε το εγώ της επόμενης ενσάρκωσης.**

Ρέει ο χρόνος κι εσείς ταξιδεύετε επάνω του, μακάριοι ταξιδιώτες, πάνω σε μια... βάρκα. Μέσα σε μια βάρκα ταξιδεύετε στο ποτάμι του χρόνου. Εκεί σχεδιάζετε τα σημεία εστίασης. Παρελθόν, παρόν, μέλλον. Τίποτα δεν υπάρχει εδώ. Όταν ολοκληρωθεί το σχέδιο και εντυπωθεί στον πυρήνα του κρυστάλλου, συνεχίζετε.

Σας μεταφέρω τον πυρήνα της αλήθειας. Ακούγονται συγκρούσεις, ακούγονται διαμάχες. «Είναι, δεν είναι, μπορεί να είναι;» Ξεχωριστά η καθεμία σας, με το δικό της ρυθμό, επιστρέφει μπροστά στον κρύσταλλο. Ας συνεχίσουμε.

«Πού είναι οι αγαπημένοι μας;» με ρωτά κάποια. «Πού είναι η οικογένεια; Πού είναι εκείνοι με τους οποίους ζήσαμε, εκείνοι τους οποίους γνωρίσαμε;» Αυτή η ερώτηση υποδηλώνει ότι λίγα κατάλαβες και ότι δεν μπορείς να δεχτείς την αλήθεια που προοιωνίζεται... δεν μπορείς!

Δεν σας ζητώ να πιστέψετε, αυτά που σας λέω και σας δείχνω. Σας ζητώ να τα θυμόσαστε, την κατάλληλη στιγμή. Γιατί τότε πραγματικά θα σας εξυπηρετήσουν. Το τι επιλέγετε να θυμηθείτε και τι όχι, σχετίζεται με το γήινο σενάριό σας. Το τι επιλέγετε να θυμηθείτε εδώ στη Γη που ζείτε και να αποδεχθείτε. Εκείνη **την ώρα όμως, που θα περάσετε στο δικό μου χώρο, θυμηθείτε τα.**

Ο σχεδιασμός ολοκληρώνεται, όταν κάθε ψυχή βάλει το κομμάτι που της ανήκει στην ύλη. Όταν το σπείρει. Ποια νομίζετε ότι είναι η σπορά; Οι γαμέτες που σχηματίζουν το πρωταρχικό κύτταρό σας; Το αρχικό κύτταρο στην κοιλιά της μητέρας σας; Ποια είναι η σπορά; Δεν είναι αυτή. **Αυτή είναι η εκδίκηση της ύλης.** Χρησιμοποίησα μία δύσκολη λέξη για σας – θα την καταλάβετε αργότερα.

Η σπορά γίνεται σ' αυτό το κρυσταλλικό πεδίο. Πρώτα δημιουργείται ο πυρήνας και όλα τα άλλα έπονται. Μέσω αυτών των κρυστάλλων άλλωστε, συνειδητοποιηθήκατε στη Γη. Μέσω αυτών των κρυστάλλων φέρατε τις ενέργειές σας στη Γη. Εκεί βρίσκεται η ενέργεια. Η αίθουσα των κρυστάλλων φαντάζει τεράστια στα γήινα μάτια σας και όμως δεν είναι παρά ένα σπυρί σιτάρι.

Ας προχωρήσουμε. Ελάτε πάλι στην αγκαλιά μου. Κουρνιαστείτε στην αγκαλιά μου και στρέψτε το κεφάλι σας στο στήθος μου, για να μη βλέπετε τις σκιές και τρομάζετε. Μείνετε εστιασμένες σε μένα. Σήμερα είμαι σύντροφος και οδηγός σας.

Στο άλλο άκρο της αίθουσας των κρυστάλλων, αυτού του θαλάμου, υπάρχει μία έξοδος. Ας φτάσουμε μέχρι εκεί. Σιγά – σιγά περπατώ ανάμεσα στους κρυστάλλους, κρατώντας σας στην αγκαλιά μου. Βγαίνω από την πύλη εξόδου. Πού βρισκόμαστε τάχα; Βρισκόμαστε σε μια αγκαλιά. Στη μητρική αγκαλιά. Βρισκόμαστε τώρα, στον πυρήνα της ύπαρξής σας στη Γη. **Βρισκόμαστε στο πρώτο κύτταρο, μέσα στη μήτρα.**

Έκθεση. Νιώθετε εκτεθειμένες.

Παραμείνετε όμως στην αγκαλιά μου. Δεν διακόπτεται εδώ η σύνδεσή μας. Μείνετε στην αγκαλιά της μητέρας. Η ιστορία μου φαίνεται στα μάτια σας να παρουσιάζει ορισμένα κενά. Τι γίνεται; Δεν υπάρχουν κενά. Δεν υπάρχει κανένα κενό. Μπήκατε και βγήκατε. Με συνοπτικές διαδικασίες.

«Μα, ο χρόνος που χρειαζόμαστε για την υποδοχή μας και την αφομοίωση των εμπειριών μας και την κάθαρσή μας, ο χρόνος που χρειαζόμαστε για να δουλέψουμε στα εσωτερικά πεδία με άλλες ψυχές, να κάνουμε τα σχέδιά μας, να ταξιδέψουμε στο σύμπαν, πού είναι; Πότε έγιναν όλα αυτά;» Θυμηθείτε, τι σας είπα; Ο Άδης είναι η συνέχεια της συνείδησης. Εγώ είμαι η συνέχεια της συνείδησης. Για κάποιο λόγο, περιμένετε το βίωμα στον Άδη να είναι σε χρόνους γήινους. Δεν μπορεί να γίνει αυτό.

Το πρώτο που αντιμετωπίζετε είναι οι φόβοι σας. Το δεύτερο, εγώ. Δηλαδή, η ίδια η συνέχεια της ύπαρξής σας. Και ο κρύσταλλος, μέγιστο αγαθό. Όλα γίνονται μέσα από εκεί. Φίλτρο που διηθεί. Πύλη μέσα από την οποία διέρχεστε σε άλλα σύμπαντα. Έρχεστε σε επαφή με άλλες πληροφορίες. Έρχεστε σε επαφή με την Εγώ Είμι Παρουσία που βρίσκεται σε άλλη διάσταση. Σε όλο αυτό, εγώ διαμορφώνω τη γέφυρα πάνω στην οποία βαδίζετε. **Είμαι η γέφυρα, μέσα από την οποία περνάτε από την πύλη του θανάτου στην πύλη της επόμενης ζωής.**

Ο χρόνος στη Γη είναι χρήμα. Στον Άδη, ο χρόνος ρέει όπως ρέει η συνείδησή

σας. **Όταν εσείς, βυθισμένοι στους φόβους σας, καταρρέετε στην πρώτη αίθουσα των φόβων, ο χρόνος μεγεθύνεται.** Χρειάζεστε πάρα πολύ χρόνο για να περάσετε μέσα από την κάθαρση και να φτάσετε στη λύτρωση από τους φόβους σας. **Οι άλλες διαστάσεις δεν παίζουν, έχουν τους δικούς τους νόμους. Και οι νόμοι τους είναι τόσο ισχυροί όσο και του γήινου πεδίου. Ο χρόνος εσωτερικά εξαρτάται από τη ροή της συνειδήσής σας.**

Όταν ανάλαφρες κινείστε και τρέχοντας φεύγετε από την αίθουσα των φόβων και φτάνετε στην αίθουσα των κρυστάλλων, ο χρόνος προσωρινά παύει να υφίσταται. Μέσα από τις πύλες των κρυστάλλων περνάτε σε ένα άλλο σύμπαν και εκείνο είναι το αυστηρώς προσωπικό σας σύμπαν. Κανένας δεν μπορεί να παρέμβει εκεί. Δεν υπάρχει κανένας για να παρέμβει. Είστε εσείς, είναι ο δικός σας νόμος.

Όλα γίνονται εκεί. Τα πάντα! Εκεί λαμβάνονται όλες οι αποφάσεις, **εκεί ισχύει κάποιος χρόνος, που δεν σας είναι αντιληπτός. Ο χρόνος που ισχύει εκεί αλλάζει την ώρα που εσείς περνάτε πάλι το κατώφλι προς την πλευρά της Γης. Ξεχνάτε άμεσα εκείνο το χρόνο. Τον ξεχνάτε, γιατί ο χρόνος εκεί έχει πολλές κατευθύνσεις.** Και η πραγματικότητά του δεν ταιριάζει με την πραγματικότητα της Γης στην οποία μπαίνετε. Πρέπει, ένα από τα δύο να ξεχαστεί. Η λήθη βοηθά. Βοηθά την προσαρμογή σας. Οι γραμμές του χρόνου εκεί, στο δικό σας σύμπαν έχουν πολλαπλές κατευθύνσεις, πολλά νήματα χρόνου πλέκουν ένα κουβάρι που δύσκολα μπορείς να ξετυλίξεις, όταν δεν είσαι εσύ το κέντρο αυτού του σύμπαντος. Αυτό που στο κέντρο του σύμπαντος φαίνεται πολύ κατανοητό, σ' εκείνους που είναι έξω από αυτό είναι απρόσιτο, ακατανόητο, 'μη δυνάμενο να γνωσθεί'.

Όλη εργασία γίνεται εκεί. Και θα είναι σίγουρα μεγάλη η απορία σας για το τι ακριβώς είναι η εργασία που γίνεται εκεί, «Τι μας δείχνεις τώρα Πλούτωνα; Τη διάσταση της Εγώ Ειμί Παρουσίας; Ένα σύμπαν;». Η κρυσταλλική ενέργεια, η ενέργεια του κρυστάλλου με την οποία συνηχείτε, διαμορφώνεται βάσει των ειρμών του συγκεκριμένου σύμπαντος. Μήπως τώρα καταλαβαίνετε καλύτερα; Τώρα που σας μιλώ για ειρμούς -ειρμούς της Θείας Σκέψης;

Μείνετε στην αγκαλιά μου, κουρνιαστείτε στην αγκαλιά μου, μη κοιτάζετε προς τα έξω. **Σας περιέγραψα τη διαδρομή κάποιου, που μπορεί να με εμπιστευτεί αρκετά κατά την είσοδό του στον Άδη. Όχι τη διαδρομή εκείνων που κάνουν τη μετάβαση ανέτοιμοι, χωρίς να έχουν προετοιμαστεί δηλαδή αρκετά.** Σ' εκείνη την περίπτωση που κάποιος δεν έχει κάνει την απαραίτητη προετοιμασία, τα πράγματα διαφέρουν πολύ. Πολύς χρόνος χρειάζεται -και γήινος χρόνος-, για να επεξεργαστούν όλα όσα κουβαλούν στην αίθουσα των σκιών και των φόβων. Και ο δρόμος που διανύσαμε μέχρι την αίθουσα των κρυστάλλων, με την ταχύτητα του φωτός, φανταστείτε πόσο μεγάλος μπορεί να είναι, πόσο περίπλοκος, λαβυρινθώδης και πόσα καθρεφτίσματα έχει να προσφέρει στον αδαή.

Αυτά θέλω να θυμηθείτε την ώρα της μετάβασης όλες -και όλοι ακόμα. Όλοι οι μνημένοι. **Δεν υπάρχει χρόνος ανάμεσα στον τάφο και τη μήτρα. Ο χρόνος έχει να κάνει με αυτά που εσείς θέλετε να επεξεργαστείτε.**

Ακούω την Άννα να προβάλλει αντιρρήσεις και ερωτήσεις και είμαι σίγουρος ότι έχετε κι εσείς πολλά να ρωτήσετε. Κάντε ένα διάλειμμα πέντε λεπτών και θα επανέλθουμε για ερωτήσεις και απαντήσεις.

[Μεσολαβεί διάλειμμα]

Ερωταπαντήσεις:

Ερώτηση 1^η: Όταν περάσαμε την πρώτη αίθουσα, την αίθουσα των φόβων, αν θυμάμαι καλά, μας είπε να είμαστε εστιασμένοι στην αγκαλιά του και να μην κοιτάξουμε. Οπότε σημαίνει ότι στο πεδίο των φόβων δεν επιδιώκουμε να τους δούμε; Είναι καλό να περάσουμε εν υπνώσει και να προχωρήσουμε; Γιατί γήινα λέμε «να τους δεις, να τους κατανοήσεις» κ.λπ.

Άννα: Επέμεινε να μείνουμε έτσι σε όλη τη διαδικασία αλλά θυμάμαι ότι είπε επίσης -το είπε και πέρυσι, το άκουσα στο ηχητικό αλλά το επανέλαβε τώρα- ότι αυτός είναι η συνέχεια της συνείδησης. Όταν στέκεσαι εκεί... όταν έβλεπα τον εαυτό μου π.χ. να είμαι κουρνιασμένη εκεί στην καρδιά του, είναι σαν να εστιάζομαι στο συνεχές της συνείδησης. Δεν εστιάζομαι στις μορφές έξω - που πάλι εσωτερικές θα ήταν αλλά... ήταν μορφές. Εκεί δεν έβλεπα κάτι αλλά βίωνα την πορεία, βίωνα τη ροή χωρίς να βλέπω μορφές. Γιατί βλέποντας μορφές, νιώθεις τον κατακερματισμό του χώρου. Μπήκαμε σε άλλο τρόπο.

Ερώτηση 2^η: Έχει σχέση τάχα αυτό που ρώτησε η Ρ. με τον Ορφέα; Που του είπε: «Να μην κοιτάξεις πίσω»; Και γύρισε και είδε και την έχασε.

Ρ.: Αλλά όταν μπεις στην αίθουσα των κρυστάλλων, εκεί κοιτάξεις.

Λ.: Εγώ απ' όλα αυτά κατάλαβα ότι μας έβαλε σε μία διαδρομή, μας έδειξε... μας έβαλε και στη διαδικασία να προχωρήσουμε στο μέλλον -παρελθόν, παρόν, μέλλον είπε- και ζήτησε να το θυμηθούμε όταν έρθει η ώρα. Γι' αυτό προχωρήσαμε και στους κρυστάλλους, εκεί βάλαμε το σπόρο.

Άννα: Ναι. Έχει μείνει αναπάντητη η ερώτηση της Ρ.

Ερώτηση 3^η: Έχω και μια άλλη ερώτηση. Μπερδεύτηκα λίγο. Βρισκόμαστε στη γέννηση χωρίς να μεσολαβήσει χρόνος ενδιάμεσος; Κάπου εκεί έχω κολλήσει. Εγώ δεν το κατάλαβα, δεν ξέρω αν μπορείτε εσείς να μου το εξηγήσετε.

Άννα: Μετέφερε αυτό που είπε πολλές φορές στην επικοινωνία, ότι δεν υπάρχει χρόνος. **Ο χρόνος εξαρτάται από αυτά που θέλεις να κάνεις. Δεν υπάρχει χρόνος όπως εδώ περνώντας την πύλη του Άδη. Στην αίθουσα των φόβων μπορείς να μείνεις πάρα πολύ καιρό, βλέποντας τις αντανakλάσεις σου, το ίδιο και στον διάδρομο που οδηγεί στο άλλο πεδίο, που τρέχαμε με την ταχύτητα του φωτός και δεν φτάναμε.** Και εκεί πέρα μπορείς να πάρεις απίστευτα πολύ χρόνο αλλά μπορεί να μην πάρεις και καθόλου χρόνο. Δεν υπάρχει χρόνος. Και όσον αφορά το χώρο της Εγώ Είμι Παρουσίας, που είναι το προσωπικό σύμπαν του καθενός, εκεί υπάρχουν

πάρα πολλές γραμμές χρόνων ταυτόχρονα, γιατί πλάθονται πολλά σενάρια.

P.: δηλαδή εννοούσε ότι χρόνο έχουμε μόνο εδώ;

Άννα: Στο γήινο πεδίο υπάρχει ο γραμμικός χρόνος, αυτό είναι κάτι 'standard', έτσι; Είναι δεδομένο. Εσωτερικά ο χρόνος δεν υπάρχει σαν μία οντότητα όπως εδώ αλλά εξαρτάται από το δικό μας ρυθμό, από αυτό που εμείς νιώθουμε την ανάγκη να κάνουμε. Μένουμε στους φόβους; Είναι ένα πολύ μεταβλητό μέγεθος. Όσον αφορά στο άλλο πεδίο, στους κρυστάλλους της Εγώ Ειμί Παρουσίας, είναι όλοι οι χρόνοι μαζί. Λοιπόν, ας μπορούμε να ρωτήσουμε.

Απάντηση:

Δεν υπάρχει χρόνος μπαίνοντας στην πύλη του Άδη, μέχρι να βγείτε από εκεί. Στην αίθουσα των κρυστάλλων επίσης δεν υπάρχει χρόνος. Υπάρχουν χρόνοι περνώντας τις πύλες των κρυστάλλων. Στο ενδιάμεσο διάστημα ο χρόνος διαμορφώνεται διαρκώς από τη ροή της ενέργειάς σας. Αν σκαλώνετε, ο χρόνος επιβραδύνεται.

Άννα: Μου το δείχνει και προσπαθώ να το καταλάβω. Το ενδιάμεσο έχει να κάνει με τον τρόπο που ρέουμε. Αν η ενέργεια ρέει ανεμπόδιστα, δεν υφίσταται. Αν κολλάμε σε φόβους, διαδικασίες κ.λπ., εκεί μεγεθύνεται. Το χαρακτηριστικό είναι αυτό, ότι και στο πεδίο των κρυστάλλων δεν υπάρχει χρόνος αλλά υπάρχει μέσα στους κρυστάλλους, όταν περάσουμε την πύλη.

Συνέχεια απάντησης:

Ο λόγος που δεν υπάρχει χρόνος εκεί είναι επειδή, όπως σας είχα εξηγήσει, υφίσταται το συνεχές της συνείδησης. Υπάρχει η συνέχεια της συνείδησης. Ροή. **Όταν ρέει, η συνείδηση καθορίζει το χρόνο. Όταν μπαίνει σε μορφή, υπόκειται σε άλλες δυνάμεις.** Δεν θέλησα να σας βάλω στη δοκιμασία των φόβων, αφενός γιατί έχετε βιώσει ήδη αρκετούς και είναι ένα θέμα με το οποίο συνεχίζετε να δουλεύετε και, αφετέρου, για να έχουμε χρόνο να μείνετε περισσότερο στην αίθουσα των κρυστάλλων. Ήταν ζητούμενο να εστιαστείτε σε μένα, ως Συνεχές.

Ερώτηση 4^η: Εγώ θέλω να δω αν καταλαβαίνω σωστά. Απ' όλη αυτή τη διαδικασία που μας έβαλε ο Άδης, θάνατος/γέννηση, αν κάποια ψυχή θέλει να φύγει και να επανέλθει, να πάρει ένα συγκεκριμένο μάθημα και να έρθει σε σύντομο χρονικό διάστημα πίσω -για παράδειγμα, θέλω να έρθω σαν ο εγγονός μου κ.λπ.- και αυτό δεν έχει σχέση με το χρόνο που ειπώθηκε;

Άννα: Ναι, αλλά και αυτό εξαρτάται από τη ροή. Αν υπάρχει αυτή η ροή θα έρθεις γρήγορα. Το αν θα ενσαρκωθεί γρήγορα για να γίνει ο εγγονός της ή αν θα γεννηθεί μετά από εκατό χρόνια, έχει να κάνει με τον γήινο χρόνο, όχι με τον χρόνο του εσωτερικού συνεχούς. Εκεί είναι άλλο πράγμα. Επειδή υπάρχει συνέχεια, φαίνεται σαν μία στιγμή. Εδώ, επειδή δεν υπάρχει συνέχεια, φαίνεται σαν μία γραμμική ακολουθία που σπάζει: μπαίνω, βγαίνω, κάνω, πόσες φορές γυρίζω γύρω από τον ήλιο, κ.λπ. Δεν έχουν σχέση. Εκεί ο χρόνος είναι μηδενικός και εδώ μπορεί να φανεί οποιαδήποτε στιγμή. Αυτή την

αντίληψη είχα μέσα, πολύ έντονη και καθαρή, την ώρα που το έλεγε.

Ερώτηση 5^η: Η βασική ερώτηση είναι: πες ότι εγώ είμαι ενενήντα χρονών και φεύγω. Το ζητούμενο είναι να χωθώ στην αγκαλιά του και να φύγω με αυτόν τον τρόπο;

Άννα: Εγώ μια χαρά θα το έκανα! Ναι, αυτό είπε.

Ερώτηση 5^η: Γιατί όμως, αυτό δεν σημαίνει φόβο;

Άννα: Είναι μία τεχνική!

Απάντηση:

Τον Δία θα φωνάξεις ή εμένα;

Σ.: Είναι το ίδιο! *[γέλια]*

Απάντηση:

Να αγαπάτε. Όταν αγαπάτε, συντονίζεστε μαζί μας. Είτε φωνάξεις εμένα είτε τον Δία, είναι το ίδιο. Αλλά ο Δίας είναι εκεί ψηλά και δεν ακούει.... Εγώ θα έρθω.

[γέλια]

Να το κάνετε. Καλέστε εμένα... Τόσα λουλούδια που μου φέρνετε, θα ανταποκριθώ! *[πειρακτικά]*

[πολλά γέλια και σχόλια για το γεγονός ότι ξεχάσαμε να του προσφέρουμε λουλούδια.]

Ερώτηση 6^η: Είπε κάτι για τους αγαπημένους μας, πού βρίσκονται. Είναι η συνέχεια της συνείδησής μας ή βρίσκονται στους κρυστάλλους;

Απάντηση:

Είναι εκεί, μέσα στη διάσταση του κρυστάλλου και είναι η Οικογένεια.

Ερώτηση 7^η: Το πεδίο των κρυστάλλων έχεις σχέση με τους Πλειάδειους;

Απάντηση:

Όχι. Οι Πλειάδαιοι είναι σε άλλες ενέργειες. Εσύ μπορεί να έχεις εμπειρία στις Πλειάδες και να θεωρείσαι Πλειάδεια αλλά είναι έτερον εκάτερον. Σ' αυτό που περιγράφουμε, είδατε την κίνηση της ψυχής μέσα από την ύλη. Την είσοδο και την έξοδο της στην ύλη. Αυτό θα πρέπει κάτι να σας λέει. Θα πρέπει να είναι πολύ διαφωτιστικό για σας. Δεν εξαντλούνται εδώ τα πάντα αλλά εδώ ενσαρκώνεστε. Το τι γίνεται από εδώ και μετά, θα το δούμε μια άλλη φορά.

Ερώτηση 8^η: Αυτή η αίθουσα των κρυστάλλων... έχουν καμία σχέση με εκείνους που είναι στο κέντρο της Γης;

Απάντηση: Έχει μία σχέση αλλά δεν είναι το ίδιο. Οικογένεια. Αρκεί.

Ερώτηση 9^η: Αυτό το σπήλαιο που αναφέρει ο L.C. στα βιβλία του Κρύων, δεν το έχω καταλάβει καλά. Δεν είναι ότι θα βρούμε κάτι αλλά είχε ειπωθεί ότι είναι κάπου στο Κουμράν; Τι εννοούσε «δεν είναι αυτό»;

Άννα: Αυτό που περιγράφει ο Κρύων και ο Λη Κάρολ, είναι πως είναι κρύσταλλοι στους οποίους είναι αποθηκευμένες οι πληροφορίες μας και όλα τα σενάρια που έχουμε φτιάξει και ζήσει. Εδώ λέει ότι, ο κρύσταλλος με τον οποίο συνηχούμε είναι πύλη προς το δικό μας, προσωπικό σύμπαν, όπου γίνονται όλα. Είναι σε ένα άλλο πεδίο. Να το ρωτήσω όμως, γιατί τώρα που προσπαθώ να το εξηγήσω μου αφήνει κάποια κενά.

Απάντηση:

Μην προσπαθείτε να έρθετε... αυτή είναι η διαφορά... Μην προσπαθείτε να έρθετε σε επαφή με αυτόν τον κρύσταλλο εδώ, για να δείτε τα σχέδια της ψυχής σας. Δεν θα σας βγάλει πουθενά. Σας έδειξα τον τρόπο με τον οποίο περνάτε σε ένα άλλο πεδίο. Το σπήλαιο των κρυστάλλων για το οποίο μιλάτε, είναι κάτι άλλο, που δεν υφίσταται ακριβώς ως τέτοιο. Είναι μία συμβολική απεικόνιση μιας βαθύτερης κατάστασης και διεργασίας. Μην μπερδεύετε τους κρυστάλλους!

Ερώτηση 10^η: Σε σχέση με αυτό τώρα... έχει καμία σχέση με αυτό που μας ειπώθηκε από τον Ποσειδώνα το καλοκαίρι, στο Αιγαίο;

Απάντηση: Ανοίγεις την κατάψυξη και βγάζεις ένα κιλό κιμά. Έχεις τον κιμά. Πηγαίνεις στο ράφι και παίρνεις τον Τσελεμεντέ. Έχει δύο-τρεις συνταγές. Αποφασίζεις να χρησιμοποιήσεις μία από αυτές. Ο κιμάς φτιάχνεται. Τον μαγειρεύεις. Σε ποια ιδέα αντιστοιχεί; Από τις τρεις συνταγές που είχες, χρησιμοποίησες μία. Έχεις πια τον μαγειρεμένο κιμά. Σε ποιο σενάριο αντιστοιχεί; Σε ποια ιδέα αντιστοιχεί; Είναι ένα παράδειγμα για να καταλάβεις ότι αυτό για το οποίο μιλάς, είναι το αποτέλεσμα μιας σειράς ενσαρκώσεων παλαιότερης, μιας σειράς σεναρίων. Τελεία. Δεν είναι η ίδια η συνταγή. Δεν είναι η αρχική πληροφορία της ψυχής. Καταλαβαίνεις;

Χ.: Δεν κατάλαβα.

Άννα: Θέλει να σου πει... Δόθηκε μια πληροφορία για το πηγάδι στο οποίο κρύψαμε πληροφορίες που γράψαμε κάπου, σε ένα φύλλο χρυσού, κάτι... αυτό τι σχέση μπορεί να έχει με τους κρυστάλλους της ψυχής; Εσύ πες. Είναι το γήινο αποτέλεσμα ενός παλαιότερου γήινου σεναρίου. Τα κρύψαμε αυτά, ωραία. Τελεία. Αυτό που σου περιγράφει τώρα, είναι ένας κρύσταλλος, ένα σπήλαιο σε ένα ιδεατό μέρος -δεν ξέρω πόσο ιδεατό και πόσο πραγματικό-, μέσα από το οποίο, σαν πύλη, περνάς στο δικό σου προσωπικό σύμπαν. Τι σχέση μπορεί να έχουν τα δύο; Δεν έχουν σχέση.

Αν δεν έχουμε άλλη ερώτηση, πρέπει να προχωρήσουμε...

Μου λέει να σας ρωτήσω, να πείτε η καθεμιά τι καταλάβατε σήμερα.

Η κατανόησή σας είναι το δώρο του.

[Ανταλλαγή επιγνώσεων]

Άννα: Ακούγοντας την περσινή συνάντηση διαπίστωσα, ότι είχε αναφερθεί σε μια γυάλα. Σε μια άσκηση καθοδηγούμενου οραματισμού, είπε: «Κρατώ στο ένα χέρι ένα δίχτυ και στο άλλο ένα... σπαθί (νομίζω). Σας ρίχνω το δίχτυ.» Μας σκέπασε με το δίχτυ και με το σπαθί έκοβε τον αέρα. Μετά προχώρησε και στο δεύτερο μέρος βρισκόμαστε πάλι να συνεχίζουμε σαν χρυσόψαρα σε γυάλα. Είπε: «Εκεί που είστε, είναι σημαντικό να αυτοπροσδιοριστείτε». Υπήρχε πολύ συγκίνηση εκείνη την ώρα, όπως είπε. Ήταν πολύ σημαντικός ο αυτοπροσδιορισμός. Είπε: «Ελάτε στη θέση μου, τι πιστεύετε ότι βλέπω κοιτάζοντας από ψηλά, όλες αυτές τις γυάλες με τα ψαράκια.» Και μετά στη συζήτηση, είχαμε την εντύπωση κάποιες, ότι κάθε γυάλα ήταν κύτταρο αλλά μετά σύνδεσε αυτή την εικόνα με το ρόδι και το ότι συμβολίζει τη συνέχεια της συνείδησης και είπε: «Θα τα πούμε την άλλη φορά». Κι εγώ τώρα περιμένω μήπως πει τίποτα για κείνο, που το 'χω απορία.

Απάντηση:

Αυτό που σε κάνει σπόρο, είναι ο αυτοπροσδιορισμός. Είναι η απόφαση της ψυχής να προσδιοριστεί με έναν τρόπο, να αποκτήσει μια ταυτότητα. Όταν συμβεί αυτό, βλέπετε... δεν θα μπορούσατε να καταλάβετε τότε αυτό που μπορείτε τώρα, γιατί τότε κάνατε τα βήματα μέχρι την αίθουσα των κρυστάλλων και είδατε τι σημαίνει αυτός ο κρύσταλλος. **Κάνοντας η ψυχή το σχέδιό της, στην πραγματικότητα αυτοπροσδιορίζεται.** Από ένα τεράστιο πλάνο, παίρνει ένα μικρό μέρος, το ντύνει με ενέργεια και το βάζει στη γη σαν σπόρο. **Τότε ο κρύσταλλος γίνεται σπόρος. Αυτό που γίνεται πύλη για να περάσετε στο προσωπικό σας σύμπαν, στο σύμπαν της Εγώ Ειμί Παρουσίας, τώρα βγαίνοντας γίνεται ο σπόρος.** Αυτόν το σπόρο από ρόδι βλέπετε στην αγκαλιά της μητέρας. Δείχνει τη συνέχεια της συνείδησης, γιατί ποτέ δεν έπαψε να υπάρχει η συνείδηση αλλά από το ευρύ πηγαίνει στο συγκεκριμένο. Από το Πνεύμα βγαίνει το απόσταγμα, η μικρή σταγόνα του ροδιού. Κάθε σπόρος του ροδιού είναι μία όψη, μία συνείδηση και μία συνείδηση που μπαίνει στη μορφή. Συνείδηση και ροή είναι ένα και το αυτό.

Εδώ μπαίνω στα κατάνοια του Ποσειδώνα αλλά θα μου το επιτρέψει. **Συνείδηση και ροή είναι ένα και το αυτό. Αν δεν υπάρχει ροή δεν υπάρχει συνείδηση, δεν υπάρχει αντίληψη.** Η συνέχεια της συνείδησης, το συνεχές που περιγράφουμε, βασίζεται στη ροή -και αυτό μην το ξεχάσετε ποτέ. Μην πάψετε ποτέ να ρέετε. Και ποτέ μην επιτρέψετε να σταματήσει η ροή της ενέργειας στο σώμα σας. Η ροή σας κρατάει ζωντανές, όχι μία ενέργεια που είναι κάπου αποθηκευμένη. Ποτέ. Η διαρκής ροή. Μην πάψετε να ρέετε!

Το σπυρί από ρόδι κρύβει χυμό μέσα του -ένδειξη ροής. Είναι χυμώδεις οι σπόροι του ροδιού. Είναι τόσο πολλοί οι συμβολισμοί που μπορείτε να δείτε, οι λεπτομέρειες. Αυτός ο σπόρος καρπίζει στη μήτρα. Και έτσι να βλέπετε τον εαυτό σας, σαν ένα σπόρο ροδιού που καρπίζει στη μήτρα, στην αγκαλιά της μητέρας.

Θα μπορούσαμε να πούμε ακόμα πολλά πάνω σ' αυτό αλλά η ενέργεια της ημέρας δεν το επιτρέπει. Η διάσπαση της προσοχής σας είναι μεγάλη. Δεν

«Άϊς»
Η Γιορτή του Πλούτωνα - 21.09.2016

εστιαστήκατε καλά και δεν θα το κάνετε από εδώ κι έπειτα – αλλά όλα έγιναν όπως έπρεπε να γίνουν. Και η μικρή γιορτή έλαβε τέλος.

Να θυμόσαστε ότι κάθε συνάντησή σας μαζί μου είναι μια γιορτή για μένα -και για σας.
Και έτσι είναι!



Αυτή η εργασία χορηγείται με άδεια
[Creative Commons Αναφορά Δημιουργού - Παρόμοια Διανομή 4.0 Διεθνές](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/)